SORIN CERIN

FILOSOFIA IUBIRII - FRUCTUL OPRIT

- Poeme filosofice

Editura Estfalia
2022

Sorin Cerin
Filosofia iubirii – Fructul oprit – poeme filosofice

* * *

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Filosofia iubirii - Fructul oprit : poeme filosofice / Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-115-8

821.135.1

* * *

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-115-8

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII
FRUCTUL OPRIT
-Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN – FILOSOFIA IUBIRII
FRUCTUL OPRIT
-Poeme filosofice-

1) Torța Nemuririi

Respir scânteile Stelelor,
care-mi luminează Destinul,
aprinzându-i Torța Timpului,
uitată de Dumnezeu,
pe buzele Nemuririi,
atunci când a creat Moartea,
de care nu s-a mai putut despărți,
atât de îmbietoare îi era,
la Porțile Paradisului,
încât a luat-o cu El,
și astfel s-a născut Infernul,
după o dragoste nebună,
unde Nebunia,
a fost prima invitată la nunta lor,
ce nici azi nu s-a sfârșit.

2) În nici un Chip

Nu știu cât din Sărutul tău,
aș reuși să-l împart cu eternitatea,
etajelor unor Priviri,
la care ascensorul Iluziilor Vieții mele,
nu ar putea ajunge,

atât de înfrânt fiind,
de Iluziile Morții,
la Cavourile Cuvintelor cărora,
nu mai puteam ajunge,
fără să ne legăm șireturile Amintirii,
în care am călcat,
fără să vrem,
noroiul Destinului,
unde am rămas împotmoliți,
de Stelele care nu mai vroiau,
să ardă în nici un chip,
pentru noi.

3) Moartea Apusurilor

Și te-aș fi urmat,
până când Moartea Trecutului,
ar fi devenit o poartă putrezită,
prin care ne-am fi putut vorbi,
despre Cămașa ruptă a Cuvântului,
pe care ar fi trebuit să-l coasem,
la subsuorile Eternității,
ce ar fi devenit,
adevărata noastră Căsnicie,
pe care nici o Clipă,
oricât ar fi fost ea de nemuritoare,
nu ar fi reușit vreodată,

să ne vândă,
Privirile Cerului Sufletelor,
pe care le respiram,
printre Virgulele Nașterilor noastre,
ascuțite de către Destinele,
Nemuririi,
care ne însângerau Moartea Apusurilor,
străpungându-le,
cu tăișurile lor amare,
de Amintiri.

4) Pe care le-am fi închiriat Deșertăciunii

Era atât de rece Cuvântul,
încât nu am reușit niciodată,
să ne facem casă trainică din el,
fără ca plopii Sentimentelor,
să crească îndeajuns de înalți,
ca să le putem tăia,
tulpinile grandorii,
din care să ne facem Sicriele Iubirii,
pe care să le lustruim,
în Cimitrul Gândurilor noastre,
la porțile cărora băteam,
dorind să devenim,
cât mai curând independenți,
de Morga Zilelor,

care ar fi urmat,
să se adăpostească,
în cămara Zâmbetelor,
pe care le-am fi închiriat,
Deșertăciunii.

5) Îndeajuns de puternic

Și ne-am lăsat Clipele acasă,
crezând că suntem prea tineri,
de Moartea Eternității,
ce ne-a devenit prosopul Viselor,
pe care le ștergeam cu grijă,
să nu se îmbolnăvească de prea multe Vise,
care ne loveau cu tăișurile Zilelor,
unde nici un Dumnezeu,
nu ar fi fost îndeajuns de puternic,
să oprească,
Visele care să stea ascunse,
tăcute,
în Nemurirea Sărutului,
pe care Creația l-a dat Destinului,
Iluziilor Vieții și ale Fericirii,
unde nici o Lume,
nu ar fi acceptat-o,
fără de noi.

6) Răvașe de Cer

Zeii Norocului,
și-au înmormântat Visele,
pe Steaua Destinului nostru,
ce-a răsărit pe valurile Sângelui,
unui Apus,
din al cărui Țărână,
ne-am clădit Pașii fără de Urme,
ai Iluziilor Vieții,
din care să ne hrănim,
drumul către Moarte,
pustiit de Zâmbetele reci și indiferente,
răstignite pe Răvașele de Cer,
care par să se adreseze,
Nimănui.

7) Calendar trecut

Vremurile Viselor rupte,
din Calendarele învechite,
ale Inimilor de Cer,
așteaptă tăcute și resemnate,
să fie transformate,
de mâinile tremurânde,

ale unui Prezent,
bătrân și singur,
după ce-și va acoperi,
Tutunul Amintirilor,
tare și iresponsabil,
cu semnele Fericirii,
pe care le-a notat Destinul,
undeva-cândva,
atât de demult pe corpul Sufletului lor,
de hârtie îngălbenită și ștearsă,
a unui Calendar trecut,
de Azi,
știind că va fi fumat cu năduf,
de buzele reci și unsuroase ale unui Timp,
care va transforma toate literele Cuvintelor,
scrise cu migală,
iubire și sfială,
în Fumul unui Viitor,
pe care nici norii Întrebărilor,
nu-l mai poate înțelege,
atunci când își scutură,
ploile aride ale unor Răspunsuri,
despre Nemurirea,
unor Regrete Eterne.

8) Capriciile Viitorului

Nu mai am nici Aripi de Cuvinte,
să pot zbura,
spre Eternitatea pierdută,
din Sufletul răstignit de Timp,
al Iubirii,
pe care ți-am dăruit-o,
înveșmântată în mătasea unei Priviri,
de care n-ai mai dorit să te desparți niciodată,
chiar dacă Cimitirele de Clipe,
deveneau din ce în ce mai neîncăpătoare,
pentru Capriciile Viitorului,
în care ne pierdeam,
Identitatea,
unde știam că vom merge,
să murim câte puțin,
împreună.

9) Trăiau Viața în locul nostru

Atât de rece și inospitalier,
ne era Timpul,
încât l-am fi dat în schimb,
pentru o singură Felie de Clipă,

din care am fi gustat,
măcar o singură dată,
aerul tare al Înălțimilor,
unei Eternități,
pe care să-l înfășăm,
în mantia unei Coli de Amintire,
pentru a-l face cadou,
Iluziilor Morții,
care ne trăiau Viața,
în locul nostru.

10) Pe care să le respirăm

Câți Nori de Vise,
să fi numărat Noroiul acestui Pământ,
până când a reușit să întrupeze,
în Destinul său,
Iluziile Vieții și Morții,
cărora să le respirăm,
cu ardoarea unei Mari Iubiri,
Deșertăciunile,
ale căror Gânduri,
înfloresc în fiecare Primăvară,
prin Cimitirele Pasiunilor,
Existenței noastre.

11) Florile de Vise ale Cimitirelor

Cât Cer să fi hrănit,
Eternitatea Ochilor tăi,
încât au ajuns,
să cuprindă cu Privirea Iubirii,
întregul meu Univers,
pe care-l credeam,
pierdut și părăsit,
în brațele unui Destin,
al cărui Foc Sacru,
ardea pe Rugul Regretelor,
de a se fi născut,
printre Florile de Vise ale Cimitirelor,
pe unde pașii Iluziilor Morții,
calcă cu greutate,
Clipele Viitorului,
care se prăbușesc,
neînțelese de Nimeni,
pentru a se oferi ca mirese,
Deșertăciunilor unui Timp,
al Nimănui.

12) Cu iz de Țărână

Regrete de Plumb otrăvit,
de Cuvântul Facerii unei Lumi,

orfană de Zâmbetele Destinului,
care crede în Iluziile Vieții și ale Morții,
ca într-o Catedrală a Iubirii,
unde Biblia Timpului,
este citită din scoarță-n scoarță,
din Clipă-n Clipă,
până când paginile ei roase,
devin o Amintire,
a unei Vieți pierdute,
ce pare a se repeta mereu,
la Nesfârșit,
născând o altfel de Nemurire,
cu iz de Țărână,
pe care-l întrupăm,
Speranțelor noastre.

13) O traversam

Chiar dacă-mi înecam Visele,
în Lacrima Destinului tău,
știind că de acolo,
nu le voi mai scoate niciodată,
n-aș reuși să înțeleg vreodată,
Cuvântul Iubire,
din care ne-am clădit casa Dorințelor,
de ce a părăsit,
țărmul Oceanului Privirii tale,

care se revărsa,
peste Focul Inimii Cerului meu,
stingându-l,
până când nu a mai rămas nimic,
din Stelele Clipelor,
a căror Eternitate,
o traversam,
până dincolo de noi înșine,
ca să ajungem acum,
mai străini,
de cât este Ploaia Dorului,
față de Arșița Uitării.

14) Lecția Nașterii

Mai bine lipseam,
de la lecția Nașterii,
pe care a predat-o Dumnezeu,
Destinului meu,
în care n-aș fi vrut să cred niciodată,
că-mi va împărți Viața,
cu mare plăcere Morții,
iar Adevărul,
Iluziilor,
din care să mă hrănesc cu nesaț,
pe aleile Cimitirelor de Clipe,
printre cavourile cărora,

să alerg fără să știu încotro,
și nici pentru ce,
întreaga mea Existență.

15) Coșul Suspinelor

Cât de mult bine a făcut Dumnezeu?,
când ne-a făurit Iubirea?,
rostindu-i pentru prima oară numele,
când tocmai crease Moartea,
care să-i fie soț,
de-a lungul întregii sale Iluzii ale Vieții,
pe care o așezase în Coșul Suspinelor,
pe care tocmai îl împletise,
pentru Târgul de Vise,
de unde se aprovizionează,
Lumea Ochilor de Cer,
goi și neîndurători ai Destinelor,
care atunci când a văzut-o,
s-au pierdut,
în Oceanul fără de sfârșit al Zilelor ei,
mergând pe calea fără de întoarcere,
a Întunericului.

16) Ar putea înnebuni

Libertatea este un regret,
al Iluziilor Morții,
care nu se pot împăca cu gândul,
că Lumea ar putea înnebuni,
fără să plătească tainul Deșertăciunii,
care înflorește prin Cimitirele de Vise,
unde înoată Lacrimile Amintirilor,
rupând foile Calendarelor,
ale căror căi bătătorite,
de către Destinele ce nu pot înțelege,
Absurdul Existenței,
încă mai sunt datoare Păcatului Originar,
chiar dacă și-au plătit la suprapreț,
Suferințele.

17) Din toate Torțele Cerului

Salve de Stele,
sunt trase de Paradisul Infernal,
al unui Dumnezeu cartofor,
care-și pierde mereu onoarea,
pierzându-și agoniseala,
strânsă cu greu din Suferințele noastre,

prin Cazinourile Sfinților Părinți,
care promit câștiguri astronomice,
oricui ar vrea să-și cheltuiască,
cele câteva Clipe,
primite în dar de la Iluziile Vieții,
Fericirii și ale Morții,
prin Cimitrele de Speranțe,
ale Catedralelor Dragostei,
unde nu se mai roagă,
mai demult decât Vremea,
nici măcar Străinul din noi,
care zac pierdute sau abandonate,
prin cavourile Privirilor,
reci și impersonale,
ale unor Sentimente,
care nu-și vor găsi niciodată,
Steaua lor,
din toate Torțele Cerului,
care vor rămâne ale Nimănui,
fără să poată aprinde,
Focul Sacru al Iubirii
pe rugul unui Suflet.

18) Cu Inima Iubirii

Când ai răsărit din spuma Oceanului de Speranțe,
am știut că tu ești Clipa Eternității mele,

pe care o căutam de dincolo de a mă naște,
știind că este Universul Lacrimii,
care mi-a dat să beau Apa Vieții,
în valurile căreia,
s-a răcorit de-atât de multă fierbințeală,
arzând de dragul Infinitului,
Focului Sacru al Nemuririi,
Steaua Destinului meu,
care ți-a oferit o Rază de Simțire,
să ne ducă pe aripile Orizontului Dragostei,
pe care doar Dumnezeu,
putea să-l cuprindă până atunci,
cu Inima Iubirii,
pe care ne-a dăruit-o,
pentru a ne fi caleașcă de Fericire,
să ne ducă mai departe,
decât toate Zodiile Sentimentelor,
până în Sufletul Nesfârșirii,
unde ne vom regăsi casa pierdută,
a Adevărului Absolut,
ce nu-l vom mai părăsi,
Niciodată.

19) Întregul nostru Univers pierdut

Când Timpul și-a zidit cetăți de Zile,
pe care le-a închis,

cu zăvoarele grele și ruginite ale Anilor,
în Sufletul Destinului tău,
care a căzut din Paradisul Infidel,
al Dumnezeului unei Iubiri,
pe care nu o înțelegeai,
pe perna tristă și însingurată,
a Străinului din mine,
pe care nu-l pot înțelege deloc,
atunci când îmi spune mereu,
că ești Adevărul Absolut al Vieții mele,
vânată de atâtea Iluzii,
pe pleoapele Clipelor reci și insalubre,
ale Cimitirelor de Speranțe,
care fulguie tăcute și părăsite,
de Cerul Ochilor Fericirii,
în Privirea căruia ar fi trebuit să ne regăsim,
întregul nostru Univers pierdut.

20) Încă mai sângeram

Ramuri de Amintiri,
uscate și rupte,
călăuzesc rădăcinile Sentimentelor,
din care s-au născut Ferestrele de Cer,
ale Simțirii,
a cărei sevă,
s-a risipit,

în aburii răvășiți ai Trecutului,
prin care respira Țărâna Viselor,
întrupate pe fața brăzdată,
de Ridurile unor Rugăciuni,
a Mântuitorului Inimii,
din noi,
care încă mai sângeram,
străpunși de spinii Clipelor,
cărora le-am răscolit dorințele,
de a rămâne împreună,
în pofida opoziției Destinului corupt,
de un Dumnezeu,
care nu voia să ne recunoască,
în nici un chip,
Eternitatea Iubirii.

21) Norocul unui Ghinion

Ziduri ruinate și uitate de Simțiri,
stau îngropate la margine de Vise,
în cavourile unor Speranțe,
insalubre și pline,
de mucegaiul Cuvintelor,
care și-au respirat,
undeva-cândva,
prin noi,
Iluziile Vieții și ale Morții,

ale căror Amintire,
a ruginit,
pe placa de tristă aducere aminte,
a Iubirii,
pe care am născut-o cu atât de multă ardoare,
până când a fost ucisă de către Destin,
într-un accident al Loteriei,
pe care și-a construit-o Dumnezeu,
ca să ne piardă sau să ne câștige,
la masa Norocului unui Ghinion?

22) Într-un Jar al Iubirii?

Dacă n-am fi căzut fiecare,
în propria lui Stea a Destinului,
pe bolta Uitării,
am mai fi reușit să ne unim,
Focurile Sacre ale Eternității,
într-un Jar al Iubirii?,
care să nu se stingă Niciodată,
în catedralele Sufletelor noastre,
iar Fumul lui,
ar fi alungat,
toate Păcatele Originare ale Lumii Singurătății,
pe care ne-a dorit-o altcineva astfel.

23) Care ne apropiau

Ne-am călcat în picioarele Cuvintelor,
întreaga Nemurire,
pe care ar fi respirat-o Iubirea,
spre a ne purta pe aripile Fericirii,
în depărtările,
care ne apropiau,
din ce în ce mai mult,
de noi înșine,
mărind distanța,
dintre Păcatele Originare,
ale Dumnezeului care nu ne putea înțelege,
și Îngerii Sufletelor noastre,
care nu mai aveau șansa,
să cadă în Infernul Paradisului,
clădit,
la Facerea unei Lumi a Absurdului,
după chipul și asemănarea,
Deșertăciunii,
Iluziilor Vieții, Fericirii și Morții.

24) Căzând de pe bolta unor Suflete

Suspine de Târg Uitat de Lume,
unde se vând pe mai nimic,

Iubirile,
trecute bine,
de prima tinerețe,
a Deșertăciunii,
la care râvneau Clipele,
la fel de părăsite și triste,
poate mai sărace,
decât cel mai nenorocit și amărât Destin,
care încerca să le consoleze,
cu Iluziile Morții,
unde nu vor mai conștientiza Timpul,
rece și insensibil,
la Visele unor Stele ale Iubirii,
a căror Vieți,
se destrămau,
căzând de pe bolta unor Suflete,
care nu vor mai reuși să iubească,
Niciodată.

25) Cifrul Secret

Ar trebui să ne respirăm Trecutul,
pentru a putea să privim în Viitor,
încrezători în Steaua Destinului,
care ne-a clădit,
întreaga catedrală a Sufletelor noastre,
în care intrăm atât de rar,

fără să reușim vreodată,
să-i deslușim Cifrul Secret,
al Porților,
Sensului Iluziilor Vieții și ale Morții,
pe care ar trebui să le deschidem larg,
și să invităm să le treacă,
toți Îngerii Fericirii și Eternității,
din Cerurile Iubirii noastre.

26) Destinatar Greșit

Trupuri sfârtecate de Cuvinte,
rănesc cărămizile Facerii Lumii,
pe care le-a așezat Dumnezeu,
la Templul Sufletelor noastre,
descompuse de atâtea Păcate Originare,
pe care le-a risipit din abundență,
Destinul,
Iluziilor Vieții și ale Morții,
ale căror pumnale ne-au înjunghiat Timpul,
făcându-l să-și piardă pe nimic,
tot Sângele Clipelor,
care a sărutat Țărâna,
întrupându-se în Deșertăciunea,
acestei Lumi,
a Iubirilor cu Destinatar greșit.

27) Pe Furtuna Stelară

Vreascuri de Sentimente,
aprind Focul Sacru al Eternității,
pe Furtuna Stelară a unui Univers,
care se grăbește,
să-și aniverseze,
Iluzia Nemuririi și a Morții,
Conștiinței,
puse la mezat de către Destinul,
pe care l-a făurit Dumnezeu,
să aleagă între Binele și Răul,
Deșertăciunii,
de a da voie Existenței,
să se hrănească,
cu Iubirea părăsită,
a Timpului,
față de propriile sale Zile,
din ce în ce mai pustii,
pe aleile fără nume,
ale Nimănui.

28) Ne-am construit trupurile

Am frământat noroiul Deșertăciunii,
până când,

ne-am construit,
trupurile Catedralei Sufletului unei Stele,
în care ne-am ascuns,
rugându-ne la toți Sfinții Părinți ai Iubirii,
pe care i-am clădit,
din cenușa Iluziilor Vieții și ale Morții,
în Facerea propriei noastre Lumi,
care să ne ajute să reușim,
aprinderea Focului Sacru al Nemuririi,
la care să ne încălzim,
Adevărul Abolut al Existenței,
până când întregul Univers,
va reuși,
să-și clădească un Dumnezeu,
care să fie și pentru noi,
nu doar pentru,
Păcatele Lui Originare.

29) Diademele unui Altar al Iubirii

Epave de Amintiri,
ne străjuiesc țărmurile Viitorului,
pe care le vom străbate,
cu tălpile Clipelor însângerate,
de tăieturile adânci,
în cioburile Clepsidrelor sparte,
care ne împărțeau undeva-cândva un Timp,

care era al nostru,
atât de fierbinte,
încât ne topeau,
până și Inimile Glaciale ale Cuvintelor,
reci și însingurate,
care ne tăiau calea,
transformându-le,
în Diademele unui Altar al Iubirii,
ale cărui ruine,
încă le mai căutăm,
în Oceanul fără de margini,
al Deșertăciunii,
acestei Existențe.

30) Neonorante

Aromele Lanțurilor de Cuvinte,
ne strângeau Visele putrezite,
de Ploile de sfârșit de Lume,
a Promisiunilor neonorate,
și neonorante,
ale unui Dumnezeu al Neînțelesurilor,
pe care îl slăvesc până la nebunie,
Păcatele Originare,
ale Necunoscutului,
unei Deșertăciuni a Conștiinței,
pe care Universul Iubirii,

a pierdut-o,
la Jocurile de Noroc ale Ghinionului,
de a ne desfăta Timpul,
ipocrit,
cu noi Ani,
care se vor declara unicii învingători,
în Lumea Nimănui.

31) A trebuit să-L renegăm

Pașii descărnați și rupți,
de noi înșine,
se îndreaptă amenințător,
spre Inimile de Piatră,
din trupurile cărora să ne sculptăm,
chipurile Amintirii,
care ne-au mai rămas,
din tot tumultul de Vise,
care se hrăneau,
cu Simțirile Întâmplării,
de a ne fi aflat,
la locul de veci al unui Timp,
care nu se va mai reîntoarce,
niciodată,
în sângele proaspăt și viu al Zorilor,
care ne desfătau Viitorul,
cu Zeii unor Promisiuni,

pe care i-am venerat,
până la Moartea Eternității,
în a cărei Clipă ne-am ascuns,
undeva-cândva,
de mânia unui Dumnezeu al Iubirii,
atât de Străin de noi,
încât a trebuit să-L renegăm,
pentru totdeauna.

32) Mantia Conștiinței

Îmbrățișându-ne,
ne frământăm Iluziile Țărânii,
din amalgamul Energiilor Existențiale,
pe care le înveșmântăm,
cu Mantia Conștiinței,
unui Timp,
care aparține,
doar Iluziilor Vieții și ale Morții,
din care suntem obligați,
să ne confecționăm Veșmintele Privirilor,
cu care,
să îmbrăcăm Cuvintele spuse sau nespuse,
ale Sentimentelor,
pe care Dumnezeu,
ar vrea să le exprime prin noi.

33) Sfinții Părinți ai Patimilor lumești

N-aș putea găsi o cale,
pentru Dumnezeul Sufletelor noastre,
fiindcă m-ar orbi,
cu Lumina Divină,
a începutului nepătat de Lume,
care încă nu cunoștea Păcatele Originare,
pe care Sfinții Părinți,
ai Patimilor lumești,
le atribuiau cu obrăznicie,
Iubirii,
fiindcă ei nu știau să iubească,
chiar dacă Dumnezeul lor,
era atribuit în mod mincinos,
Iubirii.

34) Energii Spirituale

Zorii de Început de Dragoste,
mijesc peste Zarurile aruncate de Timp,
prin capcanele Cazinourilor Existenței,
unde acesta își joacă Clipele,
pentru a fi însuflețite de Sentimentele,
care se cern din norii înlăcrimați,

ai Deșertăciunilor,
care sădesc în Iluzia Țărânii din noi,
Energiile Spirituale,
ce hrănesc Iluziile Morții și ale Vieții,
pe care trebuie să le trăim,
orfani de Străinul din noi înșine,
unicul credincios al Adevărului Absolut,
al Iubirii.

35) La masa criminală a Deșertăciunii

Câtă debusolare,
să fi fiert în Sângele Timpului,
încât și-a mânjit propriii Zori,
cu Fericirea uscată de Dor,
și ucisă de Amintire,
a Lacrimilor,
în care s-au înecat Iubirile,
unui Dumnezeu,
care se preface,
că nu mai recunoaște Facerea Lumii,
că la baza Păcatelor Originare,
și a Vinei Existenței de a fi,
ar sta dușmăniile ascunse,
ale Energiilor nesupuse,
care și acum plâng,
prin Privirile pierdute,

ale Sufletelor,
încercând să se elibereze,
de Marea Dragoste,
al Unui dumnezeu, corupt, laș și cinic,
pentru care Iluziile Morții și ale Vieții,
sunt un deliciu cosmic,
gustat la masa criminală,
a Deșertăciunii.

36) Respirație de Praf Stelar

M-am așezat,
pe Scaunele Norilor de Amintiri,
încercând să-mi odihnesc Simțirea,
care-mi arde Clipele,
înfometate de mine însămi,
cu ploile reci și incomode,
ale Obsesiei,
care mai crede în tine,
Răsărit de Eternitate,
al Rădăcinilor de Speranțe,
din care-mi trag seva,
Respirației de Praf Stelar,
al Conștiinței,
din care mi-am clădit,
Cuvântul de Cer,
numit,

Adevăr,
care să deschidă,
Fereastra Iubirii tale,
întregului Univers al Nemuririi,
care vrea să privească prin ea,
Nesfârșirea Sufletelor,
noastre.

37) Tăblița ruginită a Amintirii

Cearcănele Răsăritului,
care n-a dormit,
întreaga Noapte a Fericirii,
încep să lăcrimeze,
a ploaie rece și insensibilă de toamnă,
peste mugurii unui Viitor incert și înghețat,
de Cuvântul,
care nu mai reușea,
să ne spună nimic mai mult,
decât ,
Singurătate,
nume scris pe tăblița ruginită a Amintirii,
de pe strada Iubirii noastre,
pe care nu ne vom mai plimba,
niciodată.

38) În grădina Nimănui

Eram atât de mult Paradis,
în Focul Sacru al Simțămintelor,
încât ne-am clădit,
propria Catedrală a Pasiunii,
unde am invitat toți Îngerii Iubirii să se roage,
la icoana Sărutului nostru,
izvorât din lava Cuvintelor,
ale căror Vulcani de Dragoste,
ne-au devenit Eternitatea Clipei,
care ne ardea,
pe rugul Adevărului Absolut,
până când,
ne-au mistuit,
Pașii grei și apăsători,
ai Timpului,
care ne striveau Inimile,
ce-ar fi dorit să rămână,
la fel de tinere precum Nemurirea,
pe care o respiram,
prin porii Viselor,
care ne udau florile Gândurilor,
ce acum se ofilesc tăcute și uitate,
în grădina Nimănui.

39) Carnea Trecutului

Impresii aprinse,
pe Cerul Regretelor,
licăresc haotic,
pe Calea Singurătății,
ghearelor de Amintiri,
care ne sfâșie carnea Trecutului,
lăsând sângele Dorului să țâșnească,
fierbinte și învolburat,
pe Orizontul Apusurilor,
unei Iubiri grele și tăcute,
care pare a fi a Nimănui,
chiar dacă se pierde,
într-o durere interminabilă,
a Despărțirii,
de noi înșine.

40) Porțile grele și ferecate ale Indiferenței

Vijelii de Vorbe Goale,
ne lovesc Ridurile albite de Amintiri,
ale căror albii înlăcrimate,
au secat mai demult decât Vremea,
apusă și ea pe Cerul Răbdării,

pe bolta Sufletului căruia,
am crezut undeva-cândva,
în Iubire,
fără să înțelegem,
că fiecare Zi,
era o capcană a Timpului,
ce-abia aștepta să ne prindă,
pândind după gratiile fiecărei Greșeli,
pe care pașii Adevărului în care ne ascundeam,
ar fi reușit să o îmbrățișeze,
închizându-ne pentru totdeauna,
în spatele porților grele și ferecate,
ale Indiferenței,
care ne-a ucis,
tot ce n-ar fi putut muri niciodată,
din noi.

41) Pierdută-n întunericul Nopții

Lacrimi de Cer,
sfârșite și grele,
inundă Ridurile Timpului,
a cărui Amintire de plumb,
am devenit,
pe strada pustie a Deznădejdii,
unde nu mai locuiește,
mai demult decât toate Vremurile,

la un loc,
Privirea despletită a Viselor noastre,
cândva spulberată,
de adierea caldă și parfumată,
a Iubirii,
pierdută-n întunericul Nopții,
fără de întoarcere,
al Destinului.

42) Muntele Sfânt al Neputinței

Gratiile reci și dezonorante,
risipesc Privirile Târgului Iluziilor Morții,
prin care pașii roși de atâtea Deșertăciuni,
deapănă fuiorul Zilelor,
din care va ieși,
pânza inertă și indiferentă,
a Timpului neiertător,
cu noi înșine,
cei născuți cu Moartea-n sângele Răsăriturilor,
ale căror Cimitire de Vise,
le vom purta o Viață întreagă,
pe Muntele Sfânt al Neputinței,
de a rămâne împreună,
cu Iubirea,
sub mantia Nemuririi.

43) Uitarea unui Destin

Ziduri de Cer,
ne țin în spatele Destinului,
închiși pentru Păcatul Originar,
al Dragostei.

Valuri de Sânge,
aprind rugurile sfidătoare și neiertătoare,
ale Sentimentelor,
care vor trage cu greu Pașii Simțurilor,
unei Iubiri.

Aripi grele și decăzute,
ne vor scrie,
Istoriile Catedralelor Sufletelor noastre,
prăbușindu-se în Amintirile,
vânate de dinainte de Vreme,
de Uitarea unui Destin.

44) Se numește Despărțire

Pagini de Săruturi stinse,
de Lacrimile Cerului Sufletelor noastre,
se mai citesc de Cimitirele de Vise,

prin cavourile Viitorului,
indiferent, rece și apăsător,
al Destinului,
pe care n-am reușit să-l înfrângem,
la masa cea de taină,
a unui Dumnezeu al Iubirii,
care și-a pierdut toată agoniseala Creației,
la loteria unui Cuvânt,
pe care nici unul dintre noi,
nu l-am crezut,
atunci când ne-a spus că se numește,
Despărțire.

45) Să ne lumineze Infernul

Pustiuri grele,
locuite de plumbul Regretelor,
să ofilesc pe fețele triste ale Vremurilor,
care și-au măcinat până și istoriile,
la Moara Norocului unor Ghinioane,
ca să poată cerne,
făina Timpului înfometat,
de Iluziile Vieții și ale Morții,
pe aleile pline de Patimi ale Cimitirelor de Iubiri,
unde licăresc Stelele Căzătoare,
ale Destinului,
aprinzând Lumea Deșertăciunii,

ca să ne lumineze nouă cât mai bine,
Infernul.

46) Anii ciopliți de Iluziile Morții

Ziduri de Cer,
răvășesc părul Gândurilor,
legându-l într-un coc al Deșertăciunii,
de gratiile Iluziilor Vieții,
prin care ne privim Prezentul,
conștienți că existăm,
într-o Lume a Închisorilor de Lacrimi,
în care ne înecăm Grijile,
pe care Speranțele ni le sădesc,
prin Sufletele Amintirilor,
cu tălpile Zilelor roase,
de atâta alergat,
printre Anii ciopliți de Iluziile Morții,
unui Timp,
al Deznădejdii.

47) Paradisul Infernal al Existenței

Resturi de Adevăruri Absurde,
împânzesc Cuvintele Paianjen,

ce vor să prindă în plasele Zilelor,
Deșertăciunea Paradisului Infernal,
al Existenței,
pe care o respirăm,
îndeajuns de mult,
încât Moartea să-și depene propriile sale Iluzii,
iar noi să fim răsplătiți,
cu Cimitre întregi de Vise,
pe care să le montăm,
asemeni unor pietre prețioase,
la Verigheta Destinului,
pe care ne-o purtăm mereu,
la degetul de cununie,
a Deșertăciunii cu Speranța.

48) Înaintarea în Vârstă a Clipelor

Zodii Crepusculare,
înroșesc Potcoavele fără de Noroc,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
din care ne împletim,
Destinul răvășit al Suferinței,
pe care o fardăm atât de profund,
încât să realizăm din Ridurile Amintirilor,
adevărate palate de cristal,
cu Zâne de Cuvinte,
ascunse-n clepsidrele Nemuririi,

pe care le poleim,
cu Zâmbete din ce în ce mai false,
conștienți fiind de Cimitirele de Vise,
care ne așteaptă,
din ce în ce mai aproape,
odată cu înaintarea în Vârstă a Clipelor,
pierdute și părăsite,
ale unor Iubiri.

49) Oricum, nu putea fi a noastră

Raze cinice de Speranțe,
strălucesc peste peisajul subuman al Suferinței,
unui Apus care ne arde Privirea,
rece și glacială,
a Morții din noi,
pe care nu mai avem cui să o vindem,
odată ce ne-am născut,
într-o Lume a Deșertăciunii,
în care am aflat,
că suntem făcuți unul pentru celălalt,
abia atunci când Timpul,
ne întinse mâna unei Clipe,
pe care am pierdut-o la Zarurile unui Destin,
indiferent și banal,
al unei Realități,
care oricum,
nu putea fi a noastră.

50) Fructul oprit

Ne-au albit,
Clipele Deșertăciunii,
de-atât de multă așteptare,
a Iluziilor Fericirii,
încât au început să creadă,
că se vor mântui,
de Păcatele Originare,
ale unui Destin,
corupt și trufaș,
care mușcă adânc și cu sete,
din carnea Sufletelor,
de fiecare dată,
când are ocazia,
fără pic de milă,
din fructul oprit,
care suntem,
noi.

51) Însetate de Iluziile Țărânii

Aripi de Vise,
însetate de Iluziile Țărânii,
care ne înveșmântă Trupurile Sentimentelor,

se arcuiesc peste Cearcănele Insomniei,
unei Clipe,
care nu ne poate părăsi,
stând Zi de Speranță,
și Noapte de Lacrimi,
la căpătâiul nostru,
bolnav de atât de multă Iubire,
care pare să nu se mai vindece,
spre a se odihni,
în pacea trecută,
a Cimitirelor de Promisiuni,
pe care le propovăduiește,
Dumnezeul Suferinței,
care și-a vândut,
Destinul Iubirii,
pe nimic,
Deșertăciunii.

52) Buzunarul rupt al Incertitudinii

Perdele trase de Noaptea Regretelor,
peste ochii obosiți ai Amintirilor,
ce-abia mai reușesc să stea treji,
de atâta Nebunie,
în forfota de sfârșit de Lume,
din Sufletele Apocalipsei,
ce curge prin Sângele nostru,

rătăcit pe meleagurile fără de întoarcere,
ale Zilelor Apuse,
din mormintele Privirilor,
orbite de Timpul Trecut,
care nici acun nu ne dă,
Pacea atât de mult dorită,
de Lacrimile sărate ale Iubirii,
care vor să ne condimenteze,
Clipa pierdută a unei Regăsiri,
în buzunarul rupt al Incertitudinii.

53) La Banca Țărânii Cuvintelor Întrupate

Când Dumnezeu,
și-a aruncat Zarurile Viitorului nostru,
peste Iluziile Morții, Vieții,
Fericirii, Timpului și Suferinței,
era atât de beat de Stelele Destinelor băute,
la Cazinoul Existenței,
încât nu și-a dat seama care este prețul corect,
al Iubirii,
până când s-a trezit din aburii tari ai alcoolului astral,
al unor Religii,
și a început să-și caute prin buzunarele,
Eșecurilor,
o licărire de Lumină Divină,
din care să-și poată plăti,

facturile de întreținere ale Raiului și Iadului,
care nu erau deloc de neglijat,
ce a găsit necheltuit,
erau Ochii Ferestrelor de Cer ai noștri,
pe care i-a dat Lumii,
care i-a depus,
la Banca Țărânii Cuvintelor Întrupate,
predestinându-ne unul pentru celălalt,
într-unul cu nume de Iubire.

54) Țărmuri părăsite de valuri

Suntem,
Țărmuri părăsite de valuri,
uscate de Dorul rece,
cu Tălpi de Plumb topit,
în Pașii care ne duc spre Nicăieri,
crezând că într-un Răsărit,
vor reuși să reîntâlnească,
Nesfârșirea Simțirii,
care ne înmugurea,
pe paginile Sufletelor noastre,
atât de îngălbenite și mucegăite,
acum,
încât nici un catarg al Dragostei,
nu le mai caută,
să ne scrie pe ele,

Privirile care se pierdeau,
în Cuvântul de început de Lume,
al Iubirii.

55) Să le tatueze chipul de gheață

Magia Zorilor se destramă,
peste ceața Singurătății,
din care ne-am sculptat,
Patul Iluziilor Morții,
pe care să ne odihnim,
Tâmplele Păcatelor Originare,
ale unui Dumnezeu al Dragostei,
repetent la clasa Facerii Lumilor,
unor Suflete,
înecate acum,
în Cimitirele de Cuvinte,
care se doreau,
a fi făuritoare de Fericiri,
în locul Suferințelor eșuate,
pe țărmurile Inimlor noastre,
de piatră rece și tare,
care nu lasă nici Acele ascuțite,
de buzele Inimii unui Sărut,
să le tatueze,
chipul de gheață,
de pe fața Cerului unei Iubiri.

56) Pașii Inimilor tăiate

Potcoave pierdute,
prin Genele Sângelui Istoriilor noastre,
care nu știu nici acum,
cum să-și gestioneze Norocul Ghinionului,
de a eșua,
pe aripile decăzute,
din Paradisul de cremene încremenit,
al Iluziilor Morții,
unor Destine,
care scânteiază atunci când sunt lovite,
de Dumnezeul Suferinței,
născând Sufletele unor Stele,
care să ne călăuzească cu strălucirea lor,
Pașii Inimilor tăiate de pietrele ascuțite,
ale Privirilor noastre,
ce încă mai sângerează,
înroșind Timpul,
cu Iubire.

57) Murind de noi înșine pentru totdeauna

Flori de Sălcii,
despletite-n lacrimile Cuvintelor,

răsar printre Atingerile unor Sentimente,
care până atunci,
stăteau retrase și ascunse,
până și de Străinul Adevărului Subconștient,
al Iubirii,
pe care nici unul,
nu o înțelegeam îndeajuns,
pierduți fiind în Patima,
Iluziilor Vieții și ale Morții,
pe care încercam să ni le dăruim,
însoțite de cât mai multă Deșertăciune,
atât de bună la gust,
încât n-am mai putut renunța la ea,
până când nu ne-am îmbolnăvit,
de Despărțire,
murind de noi înșine,
pentru totdeauna.

58) Destinele nici nu vor să audă

Porți de Zâmbete false,
stau deschise la Trupurile de Ceață,
ale Trecătorilor din Clipe,
care se pierd printre degetele de Fum,
ale Cenușii din Cuvintele unor Zile,
răsfirate prin părul albit al Deșertăciunii,
care încă,

mai vinde prin Târgul părăsit,
al Iluziilor Vieții și Morții,
Visele Absurdului,
la preț de speculă astrală,
pentru Zodiile interesate să-și procure,
noi preziceri,
despre care,
Destinele nici nu vor să audă.

59) Paradis Fiscal

Care dintre Cărțile de Joc,
ale Dumnezeului nostru,
vor mai dori să audă,
sunetul Cascadei Morții,
pe care Eternitatea ne-a dăruit-o,
ca fiind un cadou,
al Libertății de noi înșine,
din Vremea Timpului,
drogat de sine însuși,
atunci când vroia,
să se definească,
ca fiind Totul renăscut din Cenușa,
Sângelui nostru,
atât de Diavolesc,
atunci când nu mai putea crede,
în Catedralele Abuzului de Iubiri,

pe care în mod inexplicabil,
Dumnezeul Amintirii,
le mai acceptă,
în Paradisul Său Fiscal,
unde-și depun Sentimentele Financiare,
Îngerii Iubirii unor Religii,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
pe care doar,
Gratiile din noi înșine,
le mai poate înțelege.

60) Diaspore de Cuvinte

Răspunde-mi Iubire,
atunci când te întreb,
câte dintre Clipele Eternității tale,
mai pot fi ucise,
de Timpul Regretelor,
care-și dizolvă Trupurile Clipelor,
Ochilor de Cer ai tăi,
în Diaspore de Cuvinte,
care-și aduc Călăuzele de Lacrimi,
odată cu Stelele Miracolelor unor Vraci,
ai Sentimentelor,
care-ți vor spune într-o bună Zi,
a Nopții,
din Sângele Despărțirii de tine însuți,

dacă mai ai Clipe de Eternități,
prin Buzunarul prăfuit,
al Zilelor tale,
rămase la Periferia Orizontului,
Ochilor unui Destin,
pe care l-am îmbrățișat Împreună,
Undeva-Cândva.

61) Din care am fost zămisliți

Nu pot să-mi simt,
Eternitatea Picioarelor Zilelor tale,
până când nu mă vei lega de Privirea,
Iluziilor Morții și ale Vieții,
pe care le-am dezamăgit,
cu Zorii neliniștiți ai Patimilor,
în care ne-am curățat,
Existența dăruită Morții,
de dinainte de Naștere,
unde Cuvintele noastre,
erau niște bieți Hoinari,
ai Deșertăciunii,
care ne-a fost dată,
să ne hrănească Viitorul,
unei Iubiri,
a Trecutului,
din care am fost zămisliți,

să ne ucidem,
Eternitatea Clipei.

62) La fel de Inconștienți

Știai că atunci când ne-am căutat un Dumenzeu,
care să ne binecuvânteze,
Eternitatea Clipei în care ne ascundeam,
Privirile,
a început să plouă cu gheața Iubirii,
peste culturile proaspăt răsărite ale Sentimentelor,
care și-a dat seama,
că recolta de Eternități de Clipe,
este total compromisă,
până când ai venit tu,
Înger al Viselor mele,
care ne-ai dat Focul Sacru,
peste Frunțile transpirate ale Clipelor,
ce nu mai înțelegeau,
de ce Iluziile Morții,
nu mai vor să moară,
chiar dacă,
toate Visele lor,
erau spulberate,
de Pașii grei,
ai Destinului,
care ne țineau,

pe Țărmul dintre Viața și Moartea,
ce o serveam ca aperitiv,
la Sângele care ne curgea,
din Venele Întrebărilor,
în care am rămas pentru Totdeauna,
la fel de Inconștienți.

63) Devenind Destin

Mă prăbușeam,
dincolo de Iluziile Morții,
Cimitirului de Vise ale tale,
din care mi-am construit,
fără să vreau,
un Palat al Conștiinței,
unde să te pot primi,
cu toate Visele Nemuririi,
pe care să le așez,
la temelia Destinului,
din care să-mi bat pentru Eternitate,
în Țintele Eternității,
Inima Iubirii,
pe care ți-am scos-o din pieptul,
Eternității,
ce va țâșni din Sângele înfierbântat al Clipelor,
unde să înotăm,
prin Iluziile Morții,

până când Nemurirea ne va îneca,
cu Nesfârșirea ei,
de Ocean al Iubirii,
în care ne vom regăsi pentru Totdeauna,
Liniștea,
Țărmurilor,
pe care le-am atins,
în cele din urmă,
devenind Destin.

64) Pragul Inimilor înroșite

Eram atât de rătăciți,
prin Cerul Lacrimilor de Vise,
ale Zilei de naștere,
a Primului Sărut,
pe care Iluziile Vieții,
l-au dăruit celor ale Morții,
încât am simțit că trebuie,
să ne astâmpărăm Foamea de Sânge,
ale Apusurilor Uitării,
care ne treceau,
Pragul Inimilor,
înroșite,
de Sângele Iubirii,
din gheața Primei Întâlniri,
pe care nici o Nemurire,

nu mai putea vreodată,
să devină Stea,
a Destinului nostru.

65) Lipsite de Sens

Să nu-mi spui că Iluziile Morții,
își pot întrece propria lor Voință,
pe care să o dăruiască,
Destinului Neiertător,
al Clipei Eternității,
din care să-și sculpteze,
o Fericire a Nebuniei,
pe care-și va tatua Timpul,
însemnele unui Dumnezeu,
atât de Străin de noi înșine,
încât nici o Moară de Vânt,
a Sentimentelor,
nu-și va mai cerne Iubirea,
peste Regretele Zilelor Debusolate,
pe care le-am alungat fără să vrem,
în Bătăile Inimilor noastre,
lipsite de Sens.

66) Vulcani de Dor

Ai să poți bate vreodată,
la Porțile lipsite de Sens,
ale Inimii mele,
care a erupt,
din lava Vulcanilor Străbunilor noștri,
ale căror Sânge,
de Speranțe și Clipe,
nu și-a pierdut,
încă Eternitatea,
Ochilor de Cer,
ai tăi?

Și-ai să poți să-mi spui,
de ce ai rămas Vulcanul de Dor,
al Iubirii mele,
pe care nici un val,
al Iluziilor Vieții sau Morții,
nu l-a putut stinge vreodată?

Nu cred.........

67) Pe care le-am plătit cu Despărțire

Durere,
risipită-n mănunchiul de Zile,
pe care l-am aprins,
la Pașii Clipelor Eternității,
din care aș fi dorit,
să-ți croiesc Nașterea,
risipită de un Dumnezeu al Miturilor,
în care nu ne recunoșteam,
Realitatea Lacrimii,
în care ne-am zidit,
Sângele Răsăriturilor,
din care ne-am făurit,
Mantia de Vise a Viitorului,
ale căror Cort de Speranțe,
a fost dus de apele Iluziilor Vieții,
și ale Morții din noi,
pe care le-am plătit,
fără să vrem,
cu Despărțire.

68) Fără a ne ucide Timpul

Lacrimi mutilate de Destin,
împânzesc Sentimentele,

orfane de pașii de tinichea ieftină,
ai Cuvintelor,
care ne-au făurit Iluziile Morții,
din ce în ce mai ascuțite,
încât,
să ne poată tăia Viața,
cu precizia unui Bisturiu al Speranțelor,
pe care să-l păstrăm,
în brațele firave ale unui Viitor,
atât de pierdut în Moartea din noi,
încât ne va obliga,
să ne confecționăm Visele,
din Destinul pierdut și Uitat,
prin buzunarele găurite,
ale unui Dumnezeu al Iubirii,
unde nu vom reuși niciodată,
să ne clădim adevăratele Catedrale,
ale Eternității,
Speranțelor noastre,
fără a ne ucide Timpul.

69) Dorim să o traversăm spre Tine

Risipește-mi Doamne,
Existența,
prin Inimile de piatră,
ale Iluziilor Vieții și Morții,

dacă nu vrei să cred că ești,
o Sperietoare,
în lanul de Grâne ale Iubirii,
de pe Ogorul pătat de Sângele Apusurilor,
unei Conștiințe,
care nu va accepta niciodată,
Adevărul Absolut,
al Eternității,
care să ne spele,
Liberatea de a fi,
doi îndrăgostiți ai Libertății,
dintr-o Clipă a Nemuririi,
pe care dorim să o traversăm,
spre Tine.

70) Nu mai puteam să fim Trecut

Erai atât de departe de mine,
Înger al Iubirii,
încât nu știam,
de ce Dumnezeul Despărțirii ți-a lăsat,
Suferința Sângelui,
care fierbea în Steaua Destinului nostru,
ca hrană,
pentru Iluziile Vieții și ale Morții,
pe care le traversam,
murind câte puțin,

cu fiecare Eternitate de Clipă,
pe care o aprindeam,
Universului dintre noi înșine,
spre a ne lumina Calea Luminii Divine,
ce avea, să ne călăuzească,
Nemurirea,
pentru Totdeauna,
unde nici unul dintre noi,
nu mai puteam să fim,
Trecut.

71) Pentru care merită să te jertfești

Cât Adevăr și Lumină,
poate exista,
în Marea Contemplare Universală,
a Unui Dumnezeu,
care a înțeles,
că unica salvare,
poate fi doar în Iluzia Morții?,
a cărei Libertate e nețărmurită,
între hotarele fără nume,
ale Iubirii,
singura,
pentru care merită,
să te jertfești,
pe rugul veșnic aprins,

al Candelelor unor Inimi,
ce încă mai străjuiesc,
mai bine de o Eternitate,
Cavourile Clipelor,
care au iubit,
profund și sincer,
Nemurirea,
Ochilor de Cer,
ai Pasiunii.

72) Sângele Genelor

Zeii Luminii Divine,
ai Cuvântului în care ne-am întrupat,
Iluziile Vieții și ale Morții,
au devenit din ce în ce mai obosiți,
atunci când trebuiau,
să urce muntele Fericirii,
ducând pe aripile lor frânte,
Privirile pierdute ale noastre,
cei care am rămas rătăciți,
printre perdelele de fum,
ale Absurdului acestei Lumi,
care ne promitea Eternitatea unei Clipe,
chiar dacă nici una dintre acestea,
nu avea porțile Adevărului deschise,
spre Destinele noastre,

care au rămas,
încâlcite pe fuiorul Timpului,
care-i cosea Mântuitorului,
Păcatele noastre Originare,
pe viitoarea cămașă a sacrificiilor,
care ne va înveșmânta Sângele Genelor,
la Despărțirea de noi înșine.

73) Sentimentele înfometate ale Singurătății

Învață-mă Doamne,
să-mi pot gestiona Iluziile Vieții,
Fericirii și Morții,
astfel încât să privesc Cimitirele Viselor,
ca fiind pline de Speranțe,
care și-au ales Nemurirea,
în cavourile Zilelor noastre,
pe care nu le-am mai împărțit,
Iubirii,
până la capătul Lumii Absurdului,
din care ne-am făurit Clipa,
pe care am frământat-o,
până ce a dospit,
în Inima Ochilor Șterși ai Amintirii,
pe care am aruncat-o,
în Cuptorul fierbinte al Disperării,
din care am scos până la urmă,

pâinea pufoasă a Uitării,
cu care ne hrănim și azi,
Sentimentele înfometate ale Singurătății.

74) Frugale și triste

Lacrimile florilor de gheață,
ale Cuvintelor șterse,
de pe ferestrele opace ale Privirilor,
se vând Singurătăților,
dornice de Clipe,
frugale și triste,
pe care să le hrănească,
cu Suferința vie,
a Nonsensului Existențial,
de care vor cu orice preț să scape,
pe Gerul de sfârșit de Lume,
al Apocalipsei,
Sufletelor noastre,
care s-au întrupat,
în Iluziile Vieții și Morții.

75) Câtă risipă de Paradis

Câtă Veșnicie,
se află în Cimitirele Cuvintelor,

care nu a fost niciodată,
băută,
de Ochii însetați,
ai Cerului Sufletelor noastre?

Câtă risipă de Paradis,
a făcut Dumnezeu,
când ne-a întrupat,
în Absurdul și Deșertăciunea,
acestei Lumi?

Câtă Ploaie de Întrebări,
mai trebuie să cadă,
peste trupul Arșiței unei Iubiri,
până când aceasta,
să-și de-a seama,
că nu va fi nemuritoare niciodată,
cât timp Inima sa,
va fi clădită din Iluziile Vieții și ale Morții?

76) Și-a falsificat diploma de Creator

De ce Dumnezeu,
repetă clasa Creației,
prin Bisericile Suferințelor,
lipsite de Iubire,
ale atâtor Destine,

măcinate la Moara Deznădejdii,
de învățăturile,
Sfinților Părinți ai Apocalipsei,
Sentimentelor din noi?

Ce notă i-am da,
pentru toate atrocitățile demente,
fără de Sens,
ale acestei Lumi?

Cine i-a trecut cu vederea până acum,
abuzurile existențiale,
odată ce și-a falsificat diploma de Creator,
iar prin Biblii,
scrie negru pe alb,
că a trecut toate examenele?
Nu noi care L-am numit Dumnezeu al Iubirii?

De ce?

Findcă atât de mult ne lipsea Iubirea,
încât...

77) De acolo de sus

Mă pierd,
printre petalele Clipelor,
pe care vreau să le culeg,
ca să le așez,
în Coșul Nemuririi,
unei Iubiri,
ce părea orfană de noi,
până când Steaua Destinului,
ne-a sângerat cu razele ei de Lumină Divină,
Lacrimile Momentului,
pe care am navigat,
îmbrățișați de orizonturile fără sfârșit,
ale Dragostei,
din care ne-am clădit Vele de Încredere,
ce ne purtau,
dincolo de Iluziile Vieții și ale Morții,
pe care le-am lăsat Lumii,
să se hrănească în continuare cu ele,
în timp,
ce o priveam,
de acolo de sus,
din Steaua care devenise a noastră,
luminând și azi,
cu compasiune,
Cimitirele de Vise,
ale celor de jos.

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986